

установлення високих санкцій за злочини, як свідчить правоохоронна практика, виявляється недостатнім засобом для захисту неповнолітніх від різного роду насильства.

Безсумнівно, складна криміногенна ситуація в державі так чи інакше стосується і неповнолітніх. Одні злочини посягають саме на них, інші заподіюють їм безпосередню шкоду, хоча посягають на об'єкти більш загального характеру, треті відбиваються на інтересах неповнолітніх через певні наслідки, четверті зачіпають окрему дитину більш опосередковано. Взагалі точне виділення злочинів проти неповнолітнього, його прав і свобод, законних інтересів, якщо мати на увазі наслідки кримінально каранних діянь (заподіювана ними шкода), є практично неможливим. Тут багато проблем. Що стосується юридичних понять, то треба мати на увазі, що об'єктивного критерію розмежування злочинів проти неповнолітніх від інших діянь на базі традиційних кримінально-правових досліджень не має. На сьогоднішній день злочини проти неповнолітніх не об'єднані в окремий розділ й, тим більше, не виділені насильницькі злочини проти зазначеної категорії осіб. Незважаючи на це, питання про кримінально-правовий захист (охорону) неповнолітніх від насильницьких посягань не може бути непоміченим, а в силу складної криміногенної ситуації повинен бути підданий детальному вивченню. Зважаючи на це, досить складно визначити коло всіх кримінально-правових норм, які в тій або іншій мірі забезпечують кримінально-правову захищеність неповнолітніх від злочинного насильства. У зв'язку із зазначеною обставиною також складно провести й криміналістичний аналіз досліджуваних злочинних діянь.

На підставі викладеного, пропонуємо види насильницьких злочинів, учинених щодо неповнолітніх, розділити по групах, виходячи з назв відповідних розділів КК України, тим більше, що законодавець виділяє цілком конкретні злочини:

1. Насильницькі злочини проти життя й здоров'я неповнолітніх (п. «2» ч.2 ст. 115; ст. 117; ч.3 ст. 120; ст. 135; ч.2 ст. 136; ст. 137; ст. 141; ч.2 ст. 142; ч.2 ст. 144 КК України).

2. Насильницькі злочини проти волі, честі та гідності неповнолітніх (ч.2 ст. 146; ч.2 ст. 147; ч.2 ст. 149; ст. 150; ст. 150-1 КК України).

3. Насильницькі злочини проти статевої недоторканності неповнолітніх (ч.3, ч.4 ст. 152; ч.3 ст. 153 КК України).

4. Насильницькі злочини проти громадського порядку та моральності, вчинені щодо неповнолітніх (ч.3, ч.4 ст. 303; ст. 304 КК України).

5. Насильницькі злочини у сфері обігу наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів, вчинені щодо неповнолітніх (ч.3 ст. 314 КК України).

*Список використаних джерел:*

1. Конституція України // Відомості Верховної Ради України (ВВР). -1996. - № 30. - Ст. 141.
2. Кримінальний кодекс України // Відомості Верховної Ради України (ВВР). - 2001. - № 25. - Ст. 131.

## **Боротьба з корупцією, як основа євроінтеграції**

**Ревера М.С.**, студент ННІЗН НАВС

*Науковий керівник:* кандидат юридичних наук, старший науковий співробітник Кузьмічова-Кисленко С.В.

Ведучи дискусію про необхідність боротьби з корупцією в цілому та в правоохоронних органах зокрема варто в першу чергу керуватися існуючими законодавчими актами, що передбачають основні напрямки діяльності державно-владних органів в боротьбі з корупційними явищами, які давно

вразили усі види діяльності пов'язані з використанням влади. Основою антикорупційної діяльності є Закон України «Про засади державної антикорупційної політики в Україні (Антикорупційна стратегія) на 2014-2017 роки» від 14.10.2014 року в якому законодавець визначає основні проблеми та відповідні способи ефективної боротьби з ними. Аналізувати закон можна дуже довго, але в даній роботі ми спробуємо торкнутися уже чітко сформованих проблем сьогодення.

Отже спробуємо розглянути особливості функціонування тих органів, які згідно законодавства мають здійснювати діяльність по боротьбі з корупцією в нашій державі. І, звісно ж, першим органом про який варто згадати є Національне антикорупційне бюро України. Національне антикорупційне бюро України - правоохоронний орган з широкими силовими повноваженнями, на який покладається попередження, виявлення, припинення та розкриття корупційних злочинів.

Його створення передбачене Законом України «Про Національне антикорупційне бюро України», прийнятим 14 жовтня 2014 року. На етапі законопроекту він мав назву «Про систему спеціально уповноважених суб'єктів у сфері протидії корупції». Закон набрав чинності 25 січня 2015 року. Подібні структури існують у США, Польщі, Франції, Сінгапурі, Ізраїлі, Індії.

Завданням Національного бюро є протидія кримінальним корупційним правопорушенням, які вчинені вищими посадовими особами, уповноваженими на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, та становлять загрозу національній безпеці. Національне бюро утворює Президент України.

Особливу увагу варто приділити повноваженням Національного антикорупційного бюро, так як саме цей орган було введено в систему органів досудового розслідування, у зв'язку з чим визначається і відповідна предметна підслідність цього органу з урахуванням додаткових умов, наприклад ст. 191 КК України «Привласнення, розтрата майна або заволодіння ним шляхом зловживання службовим становищем», якщо злочин вчинено високопосадовцем.

І ось виникають питання. Чому Державне антикорупційне бюро уже створено, а Держане бюро розслідувань ні? Чи є доцільним створення двох окремих органів, функції яких багато в чому дублюються?

Варто згадати, що Державне бюро розслідувань могло бути створено, ще в червні 2014 року, але прийняття за основу проекту закону (№3042) підтримали лише 122 народні депутати із 313 присутніх на засіданні 03.06.2014 року. Згідно цього законопроекту на Державне бюро розслідувань покладалися б наступні функції як: участь у формуванні та реалізації єдиної державної антикорупційної політики, державний контроль за виконанням антикорупційного законодавства державними органами, їхніми посадовими особами, координація реалізації органами виконавчої влади антикорупційної стратегії, а також виконання державної програми запобігання та протидії корупції.

Крім того, проект закону передбачає, що в повноваження бюро входить досудове розслідування кримінальних корупційних правопорушень, злочинів, пов'язаних із катуваннями, які здійснюють працівники правоохоронних органів.

Тобто при створенні Державного бюро розслідувань у державі фактично буде функціонувати два органи, що будуть боротися з корупційними процесами в різних прошарках влади. Чи завжди кількість забезпечує якість? Питання залишається відкритим.

Все ж одним з самих актуальних питань в державній антикорупційній політиці, на нашу думку, має стати боротьба з причинами існування корупції, а не з її проявами. Що ж є головною причиною корупції в країні? Однозначної

відповіді, нажаль, немає. Основними причинами виникнення корупції в Україні вважається:

- Відсутність політичної волі на придушення корупції;
- Відсутність моральних орієнтирів у населення (і як наслідок чиновників), байдужість;
- Недосконалість системи судоустрою;
- Непрозорість діяльності та неналежний рівень підзвітності державних органів;
- Відсутність ефективної системи покарання хабарників;
- Зручність для багатьох підприємців та простих громадян вирішувати свої проблеми з чиновниками за допомогою неправомірної вигоди.

Отже для ефективної боротьби з корупційними явищами недостатньо створення відповідних органів досудового розслідування чи інших контролюючих органів. Проблема куди глибша. Корупція в нашій країні - це пагубна звичка усього народу. Але будь-яку звичку можна побороти. Фактично корупція - це замкнута послідовність причин і наслідків, які сформувалися в нашій країні протягом тривалого часу. Варто зруйнувати хоча б одну з ланок і побороти корупцію в цілому стане куди простіше. На мою думку, самий простий спосіб зруйнувати одну з ланок корупції - це досягти такого відношення державних службовці, посадовців та працівників правоохоронних органів, коли страх перед можливістю втратити роботу та авторитет буде сильнішим страху нести відповідальність за вчинення корупційного правопорушення. Іншими словами, варто забезпечити таку матеріально-технічну основу роботи правоохоронних органів та соціальне забезпечення, коли ні у одного працівника не буде потреби в отриманні неправомірної вигоди. Наголошую увагу на слові «потреби», тому що це сьгоднішні реалії, коли рівень заробітних плат є одним з фундаментів існування такого явища, як корупція.

Підводячи підсумки, хочу зауважити, що корупція - це ракова пухлина нашої держави, і лише спільним зусиллями громадян та представників влади можливо перемогти цю хворобу і сміливо називатися європейською державою.

#### **До питання щодо вдосконалення законодавчого врегулювання проведення допиту**

**Романенко Л.І.**, студент Кіровоградського відділення ННІЗН НАВС *Науковий керівник:* кандидат юридичних наук, доцент *Александренко О.В.*

Кримінальний процес як самостійна галузь права відіграє велику роль у формуванні правової держави, що відображається у всебічному, повному, об'єктивному дослідженні обставин вчинення кримінального правопорушення.

Враховуючи події, які сталися за останній час в нашій країні, прагнення нашої держави ступити на шлях євроінтеграції і тим самим покращити життя всіх наших громадян, перетворитися в дійсно правову державу, до нашого законодавства були внесені зміни, які регулюють на законодавчому рівні питання допиту.

Розглядаючи та аналізуючи загальні положення Кримінального процесуального кодексу України, слід зазначити, що чинне кримінально-процесуальне законодавство ширше диференціює статті щодо його чинності в часі, просторі та за колом осіб.

Відповідно до Кримінально - процесуального кодексу 60-х років, то лише стаття 3 визначала дію Кримінально-процесуального закону, за якою